

PASTIERSKY LIST

Konferencie biskupov Slovenska

K príprave na blahorečenie Božej služobnice Anny Kolesárovej

Drahí bratia a sestry v Kristovi!

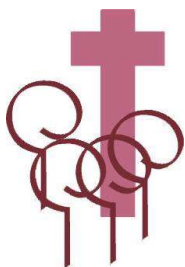
Každý deň máme osobnú skúsenosť zápasu medzi dobrom a zlom. Sú chvíle, kedy v tomto zápase zlyhávame, ako sme to dnes počuli v príbehu o pokúšaní v raji (Gn 3, 9-15). Vtedy sa v nás prejavuje zranená prirodzenosť ako dôsledok dedičného hriechu. A sú aj chvíle, kedy s pomocou Božou víťazíme a patríme do Ježišovej rodiny – do rodiny tých, ktorí plnia Božiu vôľu (Mk 3, 20-35). Čo všetko sme ochotní urobiť, aby sme zvíťazili nad zlom, nad hriechom?

Na území Košickej arcidiecézy, v dedinke Vysoká nad Uhom, sa nachádza jeden hrob, na ktorom je nápis: „Radšej smrť ako hriech.“ Je to hrob Božej služobnice Anny Kolesárovej. Určite ste už zaregistrovali informáciu o jej šíriacej sa úcte, o mnohých mladých, ktorí putovali a putujú k jej hrobu, a aj o jej zavŕšenom procese blahorečenia. Po dlhých rokoch núteného mlčania počas minulého režimu sa môžeme vrátiť k jej životnému príbehu a svedectvu.

Anna Kolesárová sa narodila 14. júla 1928. Keď mala trinásť rokov, zomrela jej mama. Po jej smrti prevzala na seba všetky jej povinnosti, ktoré si svedomito plnila. Žila aj naďalej jednoducho a skromne so svojím otcom a starším bratom. Anna pravidelne chodievala do kostola na bohoslužby a pobožnosti, pristupovala k sviatostiam. Rada sa modlievala svätý ruženec. Druhá svetová vojna podstatne zasiahla do života tohto dievčaťa. V stredu 22. novembra 1944 večer prechádzali cez Vysokú nad Uhom vojská Červenej armády. Pri prehliadke domov vošiel opitý sovietsky vojak do pivnice pod kuchyňou, kde sa skrývala šestnásťročná Anna so svojou rodinou a ostatnými ľuďmi. Otec požiadal dcéru, aby hore v kuchyni pripravila pre vojaka niečo na jedenie, no ten začal mladé dievča obťažovať a naliehať, aby sa mu oddala. Ona však napriek hrozbám, že ju zastrelí, odmietla a volila si radšej smrť. Vytrhla sa mu z rúk a utekala naspäť do pivnice. Nahnevaný vojak sa ponáhlal za ňou, namieril zbraň a zakričal, aby sa rozlúčila s otcom. Hneď nato svoju hrozbu pred očami jej otca uskutočnil a vypálil dve rany. Anna zomrela pri zvolávaní svätých mien Ježiša, Márie a Jozefa.

Kvôli neutíchajúcim bojom bola pochovaná potajomky na druhý deň neskoro večer a bez kňaza. Pohrebné obrady dodatočne vykonal vtedajší farár Anton Lukáč až 29. novembra 1944. Po cirkevnom pohrebe do matriky zomrelých zapísal poznámku: *hostia sanctae castitatis* (hostia svätej čistoty). Do farskej kroniky v Pavlovciach nad Uhom dopísal, že Annu vo chvíľach, keď odvážne a bez zaváhania bránila svoju čistotu, posilňoval eucharistický Kristus, lebo krátko predtým pristúpila k sviatosti zmierenia a k svätému prijímaniu.

Niektorí by mohli namietat', že Ankin hrdinský skutok bol skôr prejavom zúfalstva než obranou čistoty. Ona si však aj napriek mladému veku plne uvedomovala, čo ju kvôli tomuto odmietnutiu čaká. V tej chvíli nemala veľa času rozhodovať sa a filozoficky uvažovať, čomu dať prednosť. Rozhodla sa podľa hlasu svojho svedomia – podľa hlasu Boha, Ježiša Krista, ktorý sa v jej svedomí ozýval už dlho. Cítila, že nemôže konať inak, iba povedať rozhodné „nie“ tomu, čo by ju oberalo o skutočnú slobodu a pokoj

srdca. Keď odmietla násilníka, neušla von, preč z domu, aby si zachránila život. Naopak, rozbehla sa priamo k svojmu otcovi. On jej bol najlepším učiteľom a zároveň stelesnením viery v osobného Boha. Tam hľadala útočisko. Preto si aj my môžeme podľa jej príkladu uchovať čisté srdce iba blízko pri Bohu, pri nebeskom Otcovi. Dnes je tých pokúšení proti čistote oveľa viac ako kedysi. Doliehajú na mladú dušu z každej strany, cez internet a médiá. Pokúšeniam sa síce nevyhneme a ani zaváhaniam či pádom, tie sú prejavmi našej nedokonalnej ľudskej prirodzenosti. Sú to limity krehkosti, ktoré nás hriechnych ľudí charakterizujú. Vo svetle viery sme však pozývaní k tomu, aby sme tieto svoje limity a ohraničenia neustále a trpezlivo prekonávali. Sme volaní k čomusi väčšiemu a trvácjšiemu.

Vo Vysokej nad Uhom sa od chvíle, keď tento príbeh v roku 1997 zverejnil vtedajší arcibiskup Mons. Alojz Tkáč, začali konať prvé verejné stretnutia mladých ľudí. Všetci tí, ktorí za tie roky s úprimnou túžbou po zmene života navštívili Domček Anky Kolesárovej, presvedčili sa o tom, že pravá láska je obetavá, nemyslí na zlé, nie je sebecká. Ankin krátky a jednoduchý život, a hlavne jej svedectvo obety, je pre nich i pre nás pozvaním k svätosti. Jej blahorečenie je signálom, že svätosť je pre všetkých. Ako píše pápež František vo svojej najnovšej apoštolskej exhortácii O povolaní k svätosti v súčasnom svete: „Na to, aby sa ľudia stali svätými, nemusia byť biskupmi, kňazmi, rehoľníkmi či rehoľnicami. Veľakrát máme pokúšenie myslieť si, že svätosť je rezervovaná len tým, ktorí majú možnosť držať si odstup od bežných zamestnaní, aby venovali veľa času modlitbe. Nie je to tak. Všetci sme povolaní byť svätými tak, že budeme žiť s láskou a ponúkať vlastné svedectvo...“ (Gaudete et exsultate 14)

Máme veľkú radosť z toho, že beatifikačný proces Božej služobnice Anny Kolesárovej sa už čoskoro zavŕši jej blahorečením. Touto cestou vás chceme srdečne pozvať na túto výnimočnú udalosť. Slávnostnú svätú omšu spojenú s blahorečením budeme celebrovat' v sobotu 1. septembra 2018 v priestoroch štadióna Lokomotíva v Košiciach. Príďte, aby sme spoločne vydali svedectvo o tom, že na východnom Slovensku, ktoré mnohí tak podceňujú, sa našiel vzácny poklad – cenná perla, ktorá svojou žiarou zviditeľňuje vzor čistej a obetavej lásky.

Všetkých vás odovzdávame a zverujeme Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a vyprosujeme vám Božiu pomoc i požehnanie.

Nech vás žehná všemohúci Boh Otec i Syn i Duch Svätý.

vaši biskupi